



Dr. Jernej Činč,



Časi šolanja na Gimnaziji Murska Sobota so bili zame polni novih

izkušenj. Vsekakor je to bil čas ko nam je bilo predloženo obilo dejstev in potencialnih vrlin a smo se sami odločali koliko od teh dejstev in vrlin smo pretvorili v znanja in kompetence ter jih odnesli naprej v življenje.

Ker je bil (in je še) moj oče profesor matematike na GMS sem bil že od začetka obiskovanja gimnazije v precepu, kaj narediti, da sošolci ne bi mislili da imam kakršnekoli privilegije (katerih nikoli nisem želel imeti) zaradi tega ker sem "profesorjev sin". Na mojo srečo v teh zadregah nisem bil sam v razredu (bili smo kar štirje), in če prištejem še to da je znal Sandi Trplan vedno izraziti svoje mnenje in predvsem nestrinjanje z neenakoredno obravnavo ljudi jasno in zares glasno, sem bil že po prvih nekaj mesecih v prvem letniku precej pomirjen glede tega. Vseeno pa se spomnim zanimive prigode, ki se je zgodila prav na ta račun v prvem letniku. Kot "fazani" smo morali v prvih tednih hoditi po trnovih poteh. Ena izmed lažjih (a vseeno dokaj ponižujocih) nalog, ki so nam jih zadali takrat ze odrasli in vidno bolj razviti dijaki 4. letnikov je bila vožnja avtomobilčkov za otroke po nabito polnem hodniku. Ta sreča je seveda doletela mene. Darjan Kozic, takrat okoli 20 cm večji in verjetno dvakrat težji od mene (in tako je nanoslo da mu je moj oče bil celo razrednik) me je zgrabil in vzkliknil z avtomobilčkom v roki: "Igraj se po hodniku s tem avtomobilčkom na kolenih cel odmor, naj ti niti na pamet ne pride, da bi vstal!" Ko sem se že pripravljaj na ponizajočo predstavo, pa slišim, da se nekdo od dijakov zadnjega letnika zadere iz popolnoma druge strani hodnika: "pazi, ta je od Činca sin!!!". Bil sem zmeden, saj sem prišel na GMS s pričakovanjem da bom verjetno moral pozreti dvakrat vec izživljanja starejših kot nekdo ki ni v rodu s profesorjem/profesorico na GMS. Po drugi strani pa sem se na hitro zavedel naslenjega dejstva: kot vse kaže, se nekateri dijaki bojijo mojega očeta, zanimivo! Darjan mi šepne na uho, v upanju da se lahko nekako reši svojo čast saj naju je opazoval cel hodnik: "Daj prosim

pelji avtomobilček hitro gor pa dol po hodniku pa sva si kvit." Čeprav sem čutil da imam situacijo obrnjeno povsem v svojo prid sem odpeljal en hiter krog po hodniku in vrnil avtomobilček Darjanu, ki je nato na hitro pobegnil iz prizorišča zločina v upanju da se "razvpiti Profesor Činc" ne pojavi izza vogala.

Tako nanese, da čas gimnazije sovpada z ponavadi turbulentnim časom v življenju mladostnikov in to se je poznalo tudi pri meni. Od sklepanja dragocenih prijateljstev, ki jih poskušam negovati še danes do romantičnih in ostalih prigod, gimnazijski čas se mi zdi poln vsega. Na drugi strani mi je Gimnazija ponudila širok spekter znanja, ki me je spremljal od konca srednje šole kjerkoli sem se znašel. Od dragocenih osnov nemškega jezika preko na žalost prehitro preminule Profesorice Marusje Uhernih, ki sem jih imel priložnost preizkusiti na doktorskem študiju na Dunaju do znanja dejstev iz geografije in zgodovine, ki presenetijo marsikaterega sogovorca iz tujine, katere ponavadi srečam na zame pogostih mednarodnih raziskovalnih konferencah iz matematike. Čeprav nekateri rečejo da gimnazije učijo preveč stvari ki jih posameznik v povprečju ne bo nikoli več uporabil (kar mogoče do neke mere res drži), pa iz izkušenj vem, da te za razgovor z ljudmi iz intelektualno visoko razvitih krogov takšen široki spekter znanja naredi enakovrednega sogovornika. Seveda, nikakor s tem ne impliciram da je obiskovanje gimnazije nujno za akademski poklic, saj zainteresiran človek zna nadoknaditi marsikatero deficite, je pa lepo, če dobiš dobre osnove "servirane na pladnju".

Po končanem gimnazijskem šolanju in maturi, ki sem jo opravil kot zlati maturant sem zaključil šolanje na Fakulteti za naravoslovje in matematiko Univerze v Mariborju kot magister matematike. Po končanem študiju sem se takoj prijavil za mesto mladega raziskovalca na Univerzi na Dunaju v Avstriji saj v Sloveniji v tistem obdobju ni bilo podobnih razpisov na katere bi se lahko prijavil s svojim profilom. Po končanem doktoratu na Dunaju sem bil pol leta podoktorski raziskovalec in pridružen predavatelj na Univerzi Nipissing v North Bayu v Kanadi. Od septembra 2018 delam na Nacionalnem raziskovalnem institutu IRAFM v Ostravi v Česki Republiki. S februarjem 2019 sem pričel tudi s Schrödingerjevim projektom na Univerzi za znanost in tehnologijo AGH v Krakovu na Poljskem. Projekt je financiran s strani avstrijske raziskovalne

agencije FWF.

Dr. Jernej Činč